

Het Hertenpad

© Margriet Kicks-Ass

VERTELLER: “Vandaag heb ik het hertenpad gevolgd.”

TOESCHOUWER: “Ik versta er geen hol van. Waar was je?”

VERTELLER: “In het bos natuurlijk.”

WANDELAAR: “Wat zei hij? In het bos? Dat kan niet, dan zou ik hem gezien moeten heb-..”

VERTELLER: “Ik was ook niet op het verharde pad, maar ik volgde het hertenpad.”

SCRIPTSCHRIJFSTER: “Nou, dan ben je nog aardig op tijd hier!”

MOUNTAINBIKER: “Loop je nou te slijmen?”

VERTELLER: “Ik heb verder niet sneller of langzamer gelopen.”

TOESCHOUWER: “Hoe wist je dat je op het hertenpad zat, dan? Stonden er bordjes?”

ACTRICE: “Ik geloof er geen zak van.”

VERTELLER: “Ik zag het aan de hoefafdrukken, die onder mijn schoenen verdwenen. Ik heb ze nu allemaal mijn schienmaat gegeven.”

TOEGEPAST NATUURLIEFHEDDER: “Was je de enige op dat pad?”

MOUNTAINBIKER: “Wat loop je nou te emmeren?”

ACTRICE: “Wie, ik? Heb je het tegen mij? Hoe dūrf je!”

VERTELLER: “Ja natuurlijk was ik de enige op het pad, denk je dat ze onverstoord naast me zouden gaan lopen: “Dit is ons pad, ga eens aan de kàant!”?”

NATUURLIEFHEDDER ALGEMEEN: “Over wie heb je het, als ik vragen mag?”

WANDELAAR: “Over de hertjes natuurlijk, hehe. Ik kwam ze ook nog tegen vanochtend.”

HONDENUITLATER: “Kuthertjes. Wij vol belasting betalen, ondertussen mogen we niet eens het bos in met onze hond!”

MOUNTAINBIKER: “Da's maar goed ook!”

SCRIPTSCHRIJFSTER: “Mensen, mensen, even bij de zaak ajb! Ruziemaken doe je maar thuis, met je partner!”

ACTRICE: “Nee, jij bent een wereldverbeteraar!”

SCRIPTSCHRIJFSTER: (zwijgt..)

MOUNTAINBIKER: “Hou je bek!”

TOESCHOUWER: “Waar waren we gebleven?”

VOORBIJGANGER: “In het bos natuurlijk!”

WANDELAAR: “Waar kom jij nou ineens vandaan?”

FOTOGRAFE: “Had je haar niet gezien dan?”

VERTELLER: “Nee, bovendien is het bijna winter, het bos is kaal, je kijkt overal dwars doorheen. Ik weet niet waar ze zitten, ’s-zomers kom ik ze wel vaak tegen, dan trekken ze langs vaste routes.”

TOEGEPAST NATUURLIEFHEBBER: “Misschien hebben ze zich wel ingegraven, of effectief verspreid.”

ACTRICE: “Geloof je het zelf?”

VERTELLER: “De paadjes slingeren, om onduidelijke redenen.”

WANDELAAR: “Misschien houden ze van omwegen, of houden ze zichzelf soepel in de bochten.”

MOUNTAINBIKER: “Heb je het over jezelf of zo?”

TOEGEPAST NATUURLIEFHEBBER: “Volgens mij volgen ze gewoon het landschap, dan ga je vanzelf slingeren.”

SCRIPTSCHRIJFSTER: “Wie was er nou aan het woord?”

VERTELLER: “De herten, het ging over de herten. Merkwaardig genoeg hebben ze geen kruispunten, die haaks op elkaar staan. Van wat ik gezien heb, maken ze alleen y-splitsingen.”

NATUURLIEFHEBBER ALGEMEEN: “Interessante observatie. Het komt me minder rechtlijnig voor dan een menselijk kruispunt.”

MOUNTAINBIKER: “Alsof een y niet uit rechte lijnen bestaat!”

ACTRICE: “Jij hebt geen verbeeldingsvermogen!”

WANDELAAR: “Waar voerde het pad naartoe?”

TOESCHOUWER: “Precies. Voerde het pad überhaupt wel ergens naartoe eigenlijk?”

VERTELLER: “Het pad kwam zelf rechtstreeks bij een drinkplaats uit, een verscholen vennetje dat ik nog nooit eerder had gezien.”

HONDENUITLATER: “En toen kwam je David Attenborough zeker tegen, bij dat vennetje, tijdens de opname van zijn laatste documentaire! En, wat zei hij, of lievergezegd, wat zei zijn cameraman? Sst, David slaapt?!”

WANDELAAR: “Laat me niet lachen.”

TOESCHOUWER: “Dan zul je toch eerst een goede grap moeten maken!”

MOUNTAINBIKER: “Je bek houden, bedoel je!”

ACTRICE: “Heb je het over jezelf, ofzo?”

TOEGEPAST NATUURLIEFHEDDER: “En verder, waar ging het pad verder naartoe? Of stopte het bij de drinkplaats?”

VOORBIJGANGER: “En gingen ze gewoon dezelfde weg terug?”

SCRIPTSCHRIJFSTER: “Ja, hoe ging het verder? Schiet op, ik heb haast!”

VERTELLER: “Het meest merkwaardige was dat ik steeds weer op een mensenpad stuitte. Als ik hert was geweest, zou ik deze verharde wegen zorgvuldig vermeden hebben. Maar dat is wellicht teveel vanuit het menselijk ego gedacht. Zo denken ze niet, die herten, die denken: handig zo’n hard pad, grote stappen snel thuis.”

NATUURLIEFHEDDER ALGEMEEN: “Maar ze wonen toch in dat bos? Dan zijn ze toch overal thuis?”

TOEGEPAST NATUURLIEFHEDDER: “Ik weet niet, hoe groot hun huis is.”

HONDENUITLATER: “Daar mag best een stukje vanaf.”

VOORBIJGANGER: “Gôh, dat hun wegen naar de mensenpaden leiden, dat had ik niet verwacht..”

VERTELLER: “Daarom voelde het ook zo gerechtvaardigd om van hun netwerk gebruik te maken.”

WANDELAAR: “Wat zei hij? Ik verstond het niet.”

MOUNTAINBIKER: “Ik ga ervandoor, gegroet!”

ACTRICE: “Ik moet naar de wc.”

SCRIPTSCHRIJFSTER: “Ik heb geen zin meer.”

TOESCHOUWER: “Ik hou het ook voor gezien.”

TOEGEPAST NATUURLIEFHEDDER: “Wie gaat er mee, het hertenpad zoeken?”

NATUURLIEFHEDDER ALGEMEEN: “Een volgende keer, graag!”

VOORBIJGANGER: “Flikker maar op.”

SCRIPTSCHRIJFSTER: “Hehe, zijn ze nou eindelijk allemaal opgezouten?”

VERTELLER: “Nee, ik was er nog.”

FOTOGRAFE: “Lazer op, dan! En neem gelijk die kuthond mee.”

WANDELAAR: “Ik ben al weg!”

HONDENUITLATER: “Blijf met je poten van mijn hond af!”

VERTELLER: “Mooi, het was gezellig, tot de volgende keer!”

SCRIPTSCHRIJFSTER: “Het was me een genoegen, inderdaad, maar zou je de volgende keer gewoon in je eentje willen komen?”

